

Дарія Корчак
у день 25-ліття
(серпень 2012 року)

Студентка Г. Курцу
французького
факультету АДУ
Дарія Борюк
(1950)

Питомець
Богословської
академії Юлія
Борюк (1931)

Я, малолітній в'язень сталінських конц-таборів Дарія Корчак (Боровик), хоту поділитися з читачами спогадами про свої молоді дні і про тих ще зовсім юних дівчат і хлопців, які не мирувалися з жорстоким московсько-більшовицьким режимом, з русифікацією, які бажали тільки добра і волі своїй рідній нездоланій Україні.

Про нас мало написали. Ми не стали героями, не проминали звитязних виступів, але були тими маленькими піщинками, які підмулювали каральному більшовицькому системі, не давали спокійно спати «совітським зайдам».

***

Я, Дарія Боровик, народилася 23 серпня 1933 року в мальовничому селі Забір'я Рава-Руського району Львівської області у родині греко-католицького священника Якова Боровика й Ольги (доньки греко-католицького священника Володимира Барановського) [5]. Крім мене, у нашій сім'ї виховувалися на рік старший син Зеновій (11.08.1932-29.05.1992) і молодший син Мирослав (народився 11.04.1940) [4].

Батько, Яків Боровик, народився 29 липня 1906 року в патріотичному галицькому селі Утринів Сокальського району на Львівщині у глибоко релігійній родині сілських господарів Давида та Ірини (з дому Семь), де виховувалося четверо дітей. Після закінчення початкової школи батьки віддали сина Якова на навчання до української гімназії № 1 у Львові [4].

Закінчивши гімназію в 1926 році, він вступив до Львівської Духовної семінарії, на базі якої в 1929 році було створено Греко-Католицьку Богословську Академію, ректором якої був Владика Йосиф Салпій. Батько гга-

дував, що спілкування з цією воістину святою людиною глибоко позначалося на утвердженні життєвих поглядів, сильної віри, усвідомленні того, що священник мусить бути не лише отцем духовним, але й моральним взірцем для своєї пастви. Цим прищипом не зраджував батько ніколи у своєму такому нелегкому житті.

Навчавшись у гімназії і семінарії, був активним студентом, брав участь у роботі різних громадських товариств. Богословську академію закінчив у 1931 році. Тоді ж одружився з Ольгою – донькою греко-католицького священника Володимира Барановського (1872-1943) і Мьалівки (1878-1950), яка походила із священничої родини Терлецьких [4].

Після висвячення отець Яків отримав призначення на парафію в село Забір'я Рава-Руського повіту (нині Жовківський район) на Львівщині. Всі свої молодечі сили і знання він присвятив піднесенню релігійно-просвітницького рівня села. За його сприяння засновано читальню «Прогляди» і парафіальну бібліотеку, розповсюджувалися католицькі часописи. Великого розмаху набула діяльність кооперативи, головою наглядової ради якої був отець Яків. Велика увага приділялася катехизації дітей. Особливу увагу о. Боровик приділяв змісту своїх проповідей, які відзначалися глибокою і великою емоційністю.

Мама, Ольга Боровик (Барановська) (21.09.1909-31.10.1972) [4], організувала осередок «Союзу українок», «Молодіжний союз українок», «Марійське товариство», дитячий садок. У нашому домі була велика

Ольга Борюк-Мьалівка
(1930)

Сім'я: Юлія Боровик з дружиною
Ольгою та дітьми Зеновієм і
Дарією (с. Забір'я, 1937)

мадських товариств у м. Бучачі: фільм товариства «Просвіта», наглядової ради Повітового союзу кооператив, «Міщанського братства» [4, 7, 8].

Царіюжа Вошюрківа трічі заарештували польські власті за національно-патриотичну діяльність. Від літа 1933 року жив у м. Львові, працював адвокатом, брав участь у роботі товариства «Просвіта» і Союзу українських адвокатів.

Помер 20 (28) серпня 1935 року в с. Сорочки (нині Бучацький район Тернопільської області) від серцевого нападу ([1], с. 658, [3]). Перепохований у м. Перемишлявах на Львівщині.

Донька Марія після закінчення в рідному місті 4-річної початкової школи та 1–4 класів гімназії (старого типу), продовжила навчання у м. Львові: спочатку в польській гімназії № 5 (1933/1934 н. р.), потім у гімназії Сестер Василіянок (1934–1937). У 1937–1938 роках – студентка Львівського університету Яна Казимира (хімія та фармація). Стала членом ОУН. У червні 1941 року у львівській тюрмі тексти закупували її старшого брата Тараса Вошюрківа [10].

У 1939 році Марія вийшла заміж за Платона Лушницького і переїхала до м. Ярославля (нині Польща).

Платон Царіюнович Лушницький народився 14 липня 1912 року в с. Міхалівці Косівського повіту на Станіславщині (нині Івано-Франківська область) у священничій родині отця Царіюжа (1884–1962) і Мальвіни (з дому Онуцька) (1889–1927) Лушницьких [2, 11].

Батько отця Царію (1884 р. н.) – син отця Леонтія Лушницького і Леонтини (з дому Дежича), сусідній дієч, у період ЗУНР був капеланом літниць 1-4 бригади Армію Українських січових стрільців, згодом – парохом у селіх Повірці та Ріпичі Бучацького повіту на Тернопільщині. Брав активну участь у створенні й роботі різних українських товариств [1], с. 401, 417, [9]. Мал чотирьох сестер і трьох братів. Сестру Ану Лушницьку-Человську у 1950 році депортували в Сибір.

Крім Платона, в сім'ї ще були старший син Тарас (разом з дружиною Дарією Чижик виховав трьох дітей: Іларія, Христиню, Аїдів) і молодша донька Аїдія (з чоловіком Володимиром Снявчанин виховала доньку Галину). Брат і сестра Платона наприкінці Другої світової війни емігрували на Захід і після довгих повсякденних оселилися в США.

Платон Лушницький з батьком отцем Царіюжам і матірню Ольгою Лушницькою

Отця Царію Лушницький з дівчатами: Тарасом (ліній), Аїдією і Платоном

Отця Царію та Мальвіна Лушницькі поховані на цвинтарі в с. Трибухівці Бучацького району, де був парохом і похований його батько отця Леонтій Лушницький (1844–1911) з дружиною Леонтинною (1844–1920).

Платон навчався в гімназіях спочатку в м. Бучачі, а потім у м. Станіславові, де склав іспит зрілості (1932). Почав вивчати стоматологію в м. Варшаві, куди його прийняв за підтримки Митрополита Андрія Шептицького. Навчання перервала Друга світова війна. Йому вдалося завершити студії в Берлінському університеті, де отримав (1942) диплом лікаря-стоматолога [2].

У 1943 році Марія повернулася до м. Львова, де продовжила студії на фармацевтичному факультеті (тодішніх Державних фармацевтичних фахових курсах Die Staatl. Pharmazeutischen

рідня? Я здивовано підтвердила, а він тоді: «Моя прізвище Лушпинський, мабуть, буду обслуговувати вам табір, тоді заголосіть до мене лікувати зуби, поговаримо».

Тя важко мігало не обдумуючи зустрічі підбадьорила не лише мене, бо коли сказала поброрам, що один з лікарів знає мою родину, то так менше зустріти когось близького і рідного. І дійсно, доктор Платон Лушпинський за кілька днів замешкає у маленькій каміркою, яка служила за прийомну кімнату. Нам заборонялось навіть підходити близько, якщо не було причини, але ми такі зустрілися і часом забігли на хвостину роковни. Саме він допоміг мені й моїй побруді Надії Фургалю-Селіван, підтримуючи морально та допомагаючи практичними в тих умовах порадами. Пам'ять про доктора Платона Лушпинського буде живою у всіх нас, хто зустріє цю гарну, добру людину на своєму невідрадному життєвому шляху. Я завжди згадую його з теплотою і вдячністю в душі.

У 1955 році Марію звільнили з табору, в 1956-му – відправили на заслання разом із чоловіком (він як інвалід у цей

Знову разом (травень 1955 року)

час був звільнений з табору Кошми) до депортованої матері у Кемеровську область (м. Анжеро-Судженск). Тут Платон Іларіонович почав працювати стоматологом, хоч не мав із собою диплома.

У 1959 році родина повернулася в Україну, та, не отримавши дозволу поїхати до власного будинку в м. Львові (на тодішній вулиці Олександрів Невського, нині Шептицького), переїхала до м. Перемишляни на Львівщині.

Марія Лушпинська в 1961 році все ж таки отримала диплом провізора (є у списку випускників заочної форми навчання в АЛМ) [1], с. 161).

У м. Перемишлянах спочатку завідувала аптекою в місцевій лікарні, потім (до виходу в 1974 році на пенсію) керувала центральною районною аптекою № 87, що донині є частково у старому приміщенні.

Платон Іларіонович після семипіятих старань отримав копію диплома з Берлінського університету і постуфійкував його в СРСР, тоді йому дозволили офіційно працювати лікарем-стоматологом. Працював майже до кінця життя [2].

Мати Стефан Богданів (у центрі) з побрудками Платоном і Марією Лушпинськими (1960-ті роки)

Провізор
М. І. Лушпинська

Провісир
Віра Лемеха
(Львів, 1967)

У 1969 році смертельно захворіла мати Іванна Лемеха, яка жила в м. Нью-Йорку, але Вірі шість разів відмовали у візі, й лише за сьомий раз у 1987 році вона змогла відвідати маму матері, родину і знайомих у США [8].

Віра відчувала страху за квалітетом, відвідувала концерти, виставки, музеї, театри. Вирušала в туристичні походи по Карпатах, ознайомаючись з різними історичними місцями та пам'ятками України.

25 років співала у жіночому хорі «Горлиця» при Львівському обласному аптекоуправлінні.

А в 1990 році Віра Лемеха створила і була диригентом жіночої хорової капели «Від-

Зустріч із родиною.

Зліва направо: дружина Полікарпа Мельничак з м. Дрогова, безсирійний брат Сергій Мельничак, сестра Оксана Лурдас, Віра Лемеха (м. Львів, 1973)

Хор «Горлиця». Віра Лемеха у 2-му ряду 5-го ряду
(м. Дрогова, 20 січня 1990 року)

Членка хору «Горлиця». Віра Лемеха стоїть 2-го ряду